

ELISE KOVA

PRENSİN
KILICI

ALTIN MUHAFAZLAR SERİSİ İKİNCİ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

Jamie için
Baldair'in "tek gerçek aşkı"

ÖNSÖZ

Bu kitap –bu üçleme– Hava Uyanıyor serisinden önce geçen olayları anlatıyor. Fakat...

Bu kitap, okurların orijinal seriden önce veya sonra okuyabilecekleri şekilde yazıldı.

Hava Uyanıyor serisini okumuş olanlar, bu kitaptaki dünya ve karakterlere kendilerini daha aşına hissedebilir. Okumamış olanlar ise Altın Muhafızlar üçlemesiyle başlayarak daha büyük bir hikâyenin ilerleyişine kronolojik olarak tanıklık edecekler.

Eğer orijinal seriyle başlamak isterseniz ne yapacağınızı biliyorsunuz.

Ya da devam edin ve Solaris İmparatorluğu'ndan geçmiş en seçkin savaşçı grupla tanışın.

BALDAIR

Dünyanın merkezinde havanın kendisi bile canlıydı. Çarpıcı renklerle işlenmiş desenler, tepede oynayan alevlerle aydınlatılıyordu. Dans eden gölgeler onlara can veriyor, çeliğin çeliğe çarpma sesini, savaş marşını taşıyordu. Burununu bira kokusu, kulaklarınıysa erkeklerin ve kadınların bağrıışları dolduruyordu.

Prens Baldair Solaris beline kadar gelen duvara dirseklerini dayayarak düello ringinin kenarına yaslandı; parmakları başıboş bir bıçak tarafından koparılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Durduğu noktadan, dövüşçülerin yüzündeki her bir ter damlasını ve hızla inen darbelerin kırmızı kenarlarını görebiliyordu. Bir kılıç diğerini bir çınlamayla engellediğinde çelikte oluşan titreşimi gördü.

“Burası bizim için iyi bir yer mi bilemiyorum...” dedi solundaki adam, sesinden tereddüt damlıyordu.

Baldair kıkırdadı. “Annenin öğrenmesinden mi korkuyorsun?” Erion harika bir siyasi manipülatör olduğunu düşünüyordu ancak onu okumak da Baldair’in karşısına çıkan herhangi birini okumak kadar kolaydı.

“Canımın istediğini yaparım ben,” diye ısrar etti genç lord.

“O zaman gevşe!” Baldair adamın omzunu kavradı ve kürek-kemiklerinin arasında iyice çekilmiş bir çamaşır ipini andıran gerginliği gevşetmek istercesine şöyle bir sarstı. “Gerçekten, burada eğlenmeyen tek kişi sensin.”

Doğru söylüyordu. Diğer tüm izleyiciler ringde yaşananlara odaklanmıştı. Baldair dikkatini tekrar iki dövüşçüye verirken gülümsüyordu.

“Batı’ya zaten nadiren gelebiliyorum. Eğlencemin içine etme.”

“Seni teşvik etmekten başka bir şey yaptığım yok.” Erion iç geçirdi ve ringin tırabzanlarına yaslandı. Parmakları iç köşeye doğru, dövüşçülerden ve onların dans eden kılıçlarından uzağa kıvrıldı.

“Hiç de bile.” Başka biri kelimeleri Baldair’in ağzından almıştı. Baldair’in öteki Batılı arkadaşı elinde bir birayla diğer tarafında belirdi. “Sizin payınız, lordum,” dedi alaycı bir baş selamıyla.

“Ah, teşekkür ederim, nazik beyefendi!” Baldair maşrapayı becerebildiğince çalılımlı bir tavırla aldı. “Bu düellonun keyfini çıkarmak için ihtiyacım olan şey tam da buydu.”

“Pek de keyfi çıkarılacak bir şey yok,” diye mırıldandı Erion, gözleri ringdeydi.

Baldair arkadaşının nereye baktığını görmek için dikkatini ona çevirdi. Kesinlikle haksız değildi. Batı hem büyü hem de kılıç konusunda yetenekli dövüşçüleriyle tanınırdı, bu yüzden Baldair çok daha iyi bir gösteri hayal etmişti. Ring bazen hem kılıç ustasına hem kumarbaza cömert davranırdı; onun dışındaysa acımasızdı.

Kılıç ustalarından biri avantajlıydı. İki de eski dünyaya ait eğri bıçak ve kamalarla dövüşüyor, vahşi darbelerini indirirken hırılıyorlardı. İki de saray muhafızlarının en düşük rütbeli çömezi karşısında bir saat bile dayanamazdı.

Baldair maşrapayı ağzına götürüp biranın tadını çıkardı, akşamın erken saatlerinde hâlâ devam eden çöl sıcağına karşı ferahlatıcı gelmişti. Akşam göğünü boyayan kahverengi mürekkebin tamamı siyaha karışmadan da havanın boğuculuğu azalacak gibi değildi.

“Neden malikâneme dönmüyoruz? Eminim ki hizmetkârlar se-

nin gelişin için güzel bir şeyler hazırlamıştır,” diye şansını denedi Erion.

“Ve eminim ki bekleyebilirler.” Baldair, Erion’un sırtını sıvazladı. Bazen gelenekler konusunda fazlasıyla endişelenebiliyordu.

“Kurbanlarını soylulardan seçen bir katile dair söylentiler duydum, Kesişim’in hemen dışındaki kasabada avlanıyormuş. Yani dışarıda olmak çok zekice olmayabilir,” diye bir girişimde daha bulundu Erion, sanki bu düşünce Baldair’i korkutabilirmiş gibi.

“Baldair, sanırım endişeli bir genç kız görüyorum,” diye mırıldandı Jax kendi maşrapasının üzerinden.

“Nerede, hani?” Baldair ayağa kalktı ve ringin diğer tarafına göz gezdirdi.

“Tam yanında.” Jax, Erion’a sırtıttı.

“Peki,” diye burnundan soludu Erion, “bütün akşamı burada geçirelim, umurumda değil.”

Etraflarında bir tezahürat patladı. Baldair ringe döndüğünde, daha iri olan adamın ufak tefek rakibinin tepesinde dikildiğini gördü. Kılıcının ucunu adamın gözlerinin arasına bastırmıştı.

“Of, kaçırdım!” diye homurdandı Baldair.

“İyi bir düşüştü, Prensım,” diye övdü yanlarındaki kadın.

Baldair kadını hızlıca değerlendirdi. Kıvrak ve inceikti – cazibesiyile aklını başından alacak biri değildi. “Ama beklenen bir şeydi.”

Kadın başını onaylar gibi salladı. “Tuman bu maçın favorisiydi.”

“Bahis ne âlemde?” Para cebinde ağırlık yapıyordu. Altınlar cebinde hâlâ tıngırdarken Erion’un evine dönmek zorunda kalırsa çok yazık olurdu.

“Diğer maç da cepte,” diye bilgilendirdi kadın, yerinde kıpırdandı ve yeni isimlerle oranların yazıldığı karatahtanın etrafında toplanmış kalabalığın üzerinden bakmak için parmak uçlarında yükseldi. “Yerli bir şampiyon, adı olmayan yeni bir dövüşçüye karşı.”

Tam o sırada, uzun ve geniş omuzlu bir adam –fiziği Baldair’in- kinden pek de farklı olmadığından Prens adamı beğeniyle süzdü– duvarın üzerinden atladı ve arkasında duran başka bir adamdan

silahını aldı. Ringin karşı tarafında bir altın parıltısı Prens'in dikkatini çekti. Baldair döndü... ve dünya silinip gitti.

Siyah saçlardan oluşan bir deryada bir deniz feneriydi sanki kız; Baldair'in sırf kafa dağıtmak için çıktığı bu nispeten sakin geceye ışık saçıyordu. Kendini duvardan yukarı çekip yere bırakırken güçlü uylukları düşüşünü yumuşattı. Uzun bir kemer beline birkaç kez dolanmıştı ve kadının bedeninin gücünü zar zor taşıyordu. Kemer, yapılı göğsünü öne çıkarıyor, yüzünü çevreleyen dümdüz, altın rengi saçlarıyla birleşerek onu daha da hoş kılıyordu.

Erion gibi kız da hem Batı'nın hem Güney'in evladıydı ama miras aldıkları özellikler neredeyse birbirinin tam tersiydi. Erion ten rengini annesinden almıştı; Baldair'inkine benzeyen ve parlak mavi gözleriyle siyah saçlarını tamamlayan açık bir renkti. Bu kadının teniyse Batı'ya özgü kestane tonundaydı, doğuştan bronzdu. Saçları Batılılarınkı gibi düzdü ama altın rengiydi. Bunların hepsi açık renk gözleriyle birleşince, kadın sanki tüm görkemiyle Ana'nın ta kendisiymiş gibi parlıyordu.

"Sence kapatana kadar ağzına kaç sinek kaçacak?"

"Sanırım üç tane kaçtı bile." Erion'un şakası Baldair'in kulağına çalındı.

"Bu kutsal varlık da kim?" Konu hayranlık duymaksa, Baldair'in hiç utanması yoktu. Kanlı canlı herkes, onları ringe ayak basmakla onurlandırmış bu saf mükemmelliğin farkına varmalıydı.

Sarışın dövüşçü, sanki daha mükemmeli yapılamamış gibi geniş uçlu düz bir kılıç çekti. Pala denecek kadar büyük değildi ama kesinlikle ince bir kılıçtan çok daha dayanıklıydı. Tutuşundaki rahatlığa ve kılıcın kadının kolları ve bacaklarıyla orantısına bakılacak olursa, onun için özel olarak dövüldüğüne şüphe yoktu.

"Favori o mu?" diye sordu Baldair, daha önce konuştuğu kadına.

"Kim, o mu?" Batılı kadın ona karşı artık o kadar da sıcak değildi.

Baldair kadına kocaman gülümsedi. Bunun neden işe yaradığını bilmiyordu ama her zaman yarıyordu – hayatı boyunca yara-

mıştı. İnsanlara gülümserdi ve onlar da ona istediğini verirdi. Eğer gülümsemesine rağmen kabul etmiyorlarsa asla üstelemezdi. “Evet, burada senin ışıltınla aşık atabilecek tek kadın.”

Kadın şüpheci yaklaşırsa da Baldair’e cevap verecek kadar gururu okşanmıştı. “Hayır, o yeni dövüşçü.”

“Adı ne?” Baldair bahis panosuna bir bakış attı ama onun tarafında “R” den başka bir şey yazmıyordu.

“Kim bilir.” Kadın omuz silkip bakışlarını arenaya çevirdi. “Bu maç hızlı bitecek. Yaşayacağı utancın adıyla bağdaştırılmasını istememiştir eminim.”

İki dövüşçü de başlangıç pozisyonlarını alırken Baldair ikisini de tekrar inceledi. Adam kadından rahat iki baş uzundu. Ama kadın bundan tedirgin olmuş gibi görünmüyordu. Dudaklarında, sanki önemli bir sır biliyormuş da bunu söylemesinin tek yolu kılıcından geçiyormuş gibi küçücük bir gülümseme titreşiyordu.

Prens, pantolon cebinin derinliklerinden bir avuç para çıkarıp ganimetmiş gibi başının üzerine kaldırdı.

“Hepsi hanımefendiye!” diye bağırdı avazı çıktığı kadar. Daha önce duyulmak isteyip de duyulmadığı olmamıştı.

O duyurusunu yaparken ortam bir anlığına sessizliğe gömüldü.

“P-prensım, o zayıf taraf – bunun akıllıca bir bahis olduğunu sanmıyorum,” diye fısıldadı arkasındaki kadın.

Baldair gözlerini şimdi bütün dikkatini ona vermiş olan ringdeki gizemli kadından ayırmadı. Kılıcının ucunu ayaklarının altındaki çorak toprağa saplamış, avuçlarını tembelce kabzaya sarmıştı. Şimdi alenen gülümsüyordu – o kendini beğenmiş, bilmiş gülümsemeyle.

Baldair de ona gülümsedi – sayısız insanı kolaylıkla etkilemiş, o kendini sevdiren, hünerli gülümsemeyle.

Ve kadın sanki Baldair’in hiçbir çekiciliği yokmuşçasına gözlemini ondan ayırıp kahkaha atmaya başladı.

Daha önce hiç kimse Baldair’i bu kadar kolay başından savmamıştı. Daha önce bir kadının onun cazibesini bu kadar çabasızsızca hiçe saydığına tanık olmamıştı. Gece gittikçe ilginç bir hâl alıyordu.

“Burası... otuz üç altın tutuyor, Prensım.” Bahis ustası sağından, Baldair’in bir avuç dolusu parasını saydığı yerden konuştu. “Hepsini ona yatırmak istediğinize emin misiniz?..”

“Bu akşam başka birine bahis yatıracağımı sanmıyorum.” Aslında onun bahse girmesine izin vermeleri adil değildi. Baldair, kılıcın kimi sevip kimi sevmediğini anlıyordu. Kuşların yuvadan düşüşünü izlemek gibiydi bu. Bazıları yere çakılırdı, bazıları havayı kanatlarına alana kadar uğraşırđı ama bazıları vardı ki toprak nedir bilmezmiş gibi göğe süzülürdü. İşte bu kadın da ringe öyle bir tavırla çıkmıştı – sanki oranın sahibiymiş gibi.

“Siz nasıl isterseniz, Prensım.” Bahis ustası gülümsemesini saklayamıyordu. Aptal bir soyludan dolgun bir miktar para koparmak üzere olduğunu sanıyordu.

Baldair bahis panosuna bir bakış attı. Oranlar on ikiye birdi. Zavallı adam – durumun hiç de sandığı gibi olmadığını yakında anlayacaktı.

“Leydi R’ye güvenim tam.” O andan itibaren hiçbir şey gözlerini düello ringinden ayırmasına sebep olamayacaktı. Ne maşrapası ne arkadaşları ne de kalabalığın tezahüratlarıyla yuhalamaları.

Kadının vücudunun kıvrımlarından ziyade kılıcını tutuşundaki farklılığı, bacaklarındaki gerilmeyi ve başını kaldırışını izlemek istiyordu. Baldair, kılıcın bu kadını ne kadar çok sevdiği konusunda haklı olup olmadığını görmek istiyordu. Çünkü eğer haklıysa, yanında böyle biri olmadan bir savaşa adım atmayacağına kesinlikle emindi.

RAYLYNN

Kesişim, kulaklarında kaos dolu bir ahenksizlikle çınılıyordu. Kumarhaneler, barlar, kulüpler, gece pazarları ve asla bitmeyen eğlenceler bir araya gelince havayı gökyüzünün bulanık görünmesine sebep olacak kadar büyük bir gürültüyle dolduruyordu. Güneş bile bundan korkarmış gibiydi, günün son ışıklarının burada, Çöl'ün derinliklerindeki kumulların ve kumların ortasında olduğundan daha hızlı kaybolduğuna yemin edebilirdi.

Raylynn bileğitaşını kılıcının ucuna tekrar tekrar sürtüp durdu. Bıçak başta donuk bir fısıltı çıkardı ancak devam ettikçe canlı bir ritim tutturup keskin bir parlaklığa erişti. Raylynn bıçağına, taşın ve çeliğin düetine odaklandı. Gözlerini kapadı; parmak uçları yılların getirdiği deneyimle güvendeydi. Eğer kılıcını bilemek gibi basit bir görevde bile kendini kesiyorsa, kanının akmasını hak ediyordu.

Elindeki, kuşanması gereken kılıç olmasa ve annesinin kullandığı silahın yerini tutması için dövülmüş bir kılıçtan ibaret olsa bile, onu incitmezdi. Annesinin ona dövüşmeyi öğrettiği kılıçtan çok daha sessizdi belki ama kendince şarkısını söylüyordu ve herhangi bir kılıç gibi birinin onu dinlemesi ve ona istediğini vermesi yeterdi. Raylynn bunu yaptığı sürece, kılıcı ona her zaman iyi davranırdı.

“Kalkmışsın.” Bu tek kelime meditasyonunu bir savaş baltasının zarafetiyle böldü.

Raylynn onu rahatsız eden kaba adama kirpiklerinin ardından baktı. Kesişim’de sessizlik yoktu, düzen yoktu, zarafet yoktu. Ama burada hiç eksik olmayan bir şey vardı: Altın.

Bütün dünyada, İmparatorluk Başkenti dışında, burası kadar zengin bir yer yoktu. Zaten Başkent’teki zenginliğin çoğu da fetih ganimetleriyle dolup taşan eski mahzenlerdeki sandıklara gizlenerek korumaya alınmıştı. Tek bir adamın hükmü altındaydı ve Raylynn buz gibi Güney’e yorucu bir yolculuk yapsa bile o adam düellolarından herhangi birine bahis oynayacak değildi.

Yani asıl olay Kesişim’di.

Raylynn, onu çatıdaki tünekten alması için yollanan vahşi adamı takip etti. Her şeyden yukarıda dururken kulakları akşamın ilk rüzgârlarının, zamanın geçişinin ve kuru havada fırl fırl dönüp yere geri inen kumların sesini seçebilmişti. Ama işine yoğunlaştığında işitme duygusu da odağını değiştirmişti.

Yeni bir ritmin, durup dinlemek için zaman ayırmayanlara kendini göstermeyen bir nabzın atışını duymuştu. Raylynn, hayatının büyük bir kısmını bu sesi çözmeye çalışarak geçirmişti – bir odanın ruh hâli, zaferle ayrılabilceği gibi katledilerek kendini kanının ortasında yatabileceği anları sarıp sarmalayan atmosferi.

Teoride.

Teoride katledilebilirdi. Raylynn hızla alanın havasını özümse-di. “Zayıf taraf” sözleri ve rakibinin adı, sayamayacağı kadar çok kez kulağına çalınmıştı. Bahiste kimse ona para yatırmıyordu. Bu, iyi durum senaryosuydu. Kazanma ihtimali daha zayıf olan taraftı, yani ringden galibiyetle ayrıldığında kazandığı para daha yüksek olacaktı.

Raylynn elinde kalan tüm altını kendine yatırmıştı. Çünkü hangi iyi dövüşçü kendine oynamazdı ki? Altınlarını kendi kılıcına yatırmayanlar güvenilmez sahtekârlardı.

Kalabalık onun geçmesi için ikiye ayrıldı, grupları arenadan ayı-

ran bölmeye doğru yolunu açtı. Bir zıplayışta kendini ringin içine attı ve o anda kendini dünyanın merkezindeymiş gibi hissetti. Her şey ona ve yeteneğine bağlıydı. Ondan ötesi yoktu; ondan ve elinde tuttuğu kılıcından.

Rakibi iriyarı bir adamdı. Onun gibi adamlarla sayısız kez dövülmüştü: Sırf kendilerine kas yapmak gibi doğal bir yetenek bahşedilmiş diye tanrılarla omuz omza savaşmaya çağrıldığını düşünen tiplerle.

Eh, kılıç onun işiydi. Kasın önemi yoktu. Önemli olan kılıcını nasıl kullandığını. Ve bu açıdan bakıldığında, Raylynn karşısındaki adamın beceriksiz olacağını şimdiden görebiliyordu. Adamın kılıcı, sahibini sevmediğini söylemişti Raylynn'e.

"Hepsi hanımefendiye!" diyen bir ses dikkatini dağıttı.

Raylynn'in gözleri konuşan kişiyi aradı, dalgalı saçları kısa kesilmiş iri bir Güneyli'nin üzerinde durdu. Adamın elindeki altınları ve parıldayan güneş şeklindeki altın kolyesini görür görmez dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. Genç Prens'in Kuzey'deki cepheye gitmeden önce şehirde mola verdiğini duymuştu ama adamın parasının onun katılacağı düellonun kasasını tika basa dolduracağını hiç düşünmemişti.

Prens onun bakışlarını yakaladı ve dudaklarına bedeninin geri kalanıyla ahenksizlik içinde tıslayan ukala bir gülümseme yayıldı. Hâlâ çocuk kalmaya çalışan bir adamın görüntüsüydü bu, işe yarar bir saldırı yöntemi keşfetmiş ve bunu bıktırarak derecede kullanan bir adamın.

Raylynn kahkahalara boğuldu. Çocuklara ayıracak zamanı yoktu – tabii oyunlarını onlar üzerinde oynamayacaksa. Ama bu sefer durum farklıydı. Çalışmak için buradaydı ve eğer prens parasını ona oynamak istiyorsa oynasındı. Zaten bir anlamda ona biraz İmparatorluk altını borçlular – hiçbir şey için değilse bile merhume İmparatoriçe'ye hizmet ederken ölen annesi için.

Parasını ona yatırmaktan vazgeçirmeye çalışan aptallara karşı, "Leydi R'ye güvenim tam," diye ısrar etti Prens.

İşte bu, Raylynn'in dikkatini çekti. Prens'in şaşşal gülümsemesinin ve kibirli rahatlığının ardında, gözlerini dolduran bilgili bir ifade vardı. Kalçasındaki kılıç kınında mutlulukla çınladı.

Ona bu kadar güvenmesinin nedeni neydi? O da Raylynn gibi kılıcın şarkısını duyabiliyor muydu? Takındığı zayıflık maskesinin ve ustalikle doldurduğu kılığının ardını mı görüyordu?

“Altınımı kaybetme. Harçlığımın hepsi o.” Prens ona göz kırptı.

Raylynn tekrar güldü. Onun o soylu kibrine gülüyordu. İkisinin de bariz bir şekilde kılıç insanı olmasının ve ikisinin de bunu apaçık görmesinin komikliğine gülüyordu. Kılıcın koca dünyada bir avuç insan içinden o adamı seçmiş olması gerçeğine gülüyordu.

“Kazanırsam, kazancını benimle bölüşür müsün?” O da Prens'e göz kırptı. Cilve yapma taktiği tam olarak doğru etkiyi yaratmıştı.

“Kazanırsan!”

Raylynn'in dövüşme hevesi şimdi iki katına çıkmıştı —gerçi işler bu noktaya gelmeseydi de elinden gelenin daha azını sergileyebilecek değildi— ve kafasında hızlı bir hesap yaptı: Önümüzdeki iki ay boyunca başını sokacağı bir yer ve midesine girecek bir şeyler ayarlamasına rahat rahat yetecek altın söz konusuydu. Eğer annesinin Baba'nın koridorlarından geri gelip de ona musallat olmasına neden olacak bir şey varsa, o da bir dövüş kazanmak niyetiyle çıkmaması olurdu.

Ringin ötesindeki bedenlerin kıpırdanışı, tezahüratlar, mırıldanmalar, keyifli gevezelikler... Bunların hepsi alçak perdeden yumuşak bir ritme döndü. Kulak zarında uğuldadı ve kış kırağı gibi eridi. Raylynn'in kulak verdiği tek şey zilin çınlamasıydı.

Zil zihninde keskin bir tınıyla yankılandı ve Raylynn, iri adam daha ne olduğunu anlayamadan atıldı. Hödük, ağır kılıcını kaldıracak ve Raylynn'in saldırısını savuşturacak vakti zar zor bulmuştu. Kadın dövüşün birkaç dakika içinde sonlanmayacağını anlayınca duyduğu hayal kırıklığıyla ofladı.

Kılıcı, rakibinin savuşturmasıyla çınladı. Kıza onu geniş açılı bir hamleyle baştan sona savurmasını söyleyen bir frekansla uğuldadı.

Adamın çeliği, onun daha ince silahından pek etkilenmemiş gibi ahenksizce şakıyordu. Kendi kılıcı, adamınkinin ucunu üstünde hissetmekten hoşlanmamıştı ve Raylynn onun uyarısına kulak verdi.

Yarım bir sıçramayla geriye çekildi ve adamın saldırısından kaçınmak için tutuşunu, kılıcının ucunu U şeklinde aşağı daldırabileceği gibi ayarladı. Saldırıya geçerek ve hızının onu ayarlamasına izin vererek, yandan bir darbe indirme avantajını elde edebileceğini biliyordu.

Vahşi adam onun taktiğini görerek kıpırdandı; ayakları ringin sıkışık toprağına uyarırcasına vurdukça, çıkan ses Raylynn'in kullaklarında gürültüyle yankılanıyordu. Raylynn kendini doğrultmaya çalıştı ama adam onun kılıcı tutan kolunu yakaladı. Kızı çekiştirerek kendisine ve silahına yaklaştırmaya çalıştı.

Raylynn güç bakımından adama üstün gelemeyeceğinin farkındaydı – bu da adamın ona karşı gücünü kullanması gerektiği anlamına geliyordu. O yüzden de adamın onu çekmesine müsaade etti ve sonra içe doğru kıvrılıp diğer tarafta kalan dirseğini kaldırarak adamın çenesine indirdi. Bir çatırtı duyuldu ve bu ses, tezahüratların tekrar zihnine sızması için bir alan açtı.

Kalabalık bu dövüşe bayılıyordu. Raylynn her zaman iyi bir gösteri sergilerdi: Aptallık ederek favori dövüşçüyle rekabete giren ve sonra sağlam bir mücadele veren gizemli zayıf taraf. Hatta sağlam bir mücadele vermekten fazlasını yapıyordu: Kazanıyordu.

Adam yalpalayarak kızı serbest bıraktı ve Raylynn parmaklarının üzerinde dönerek dans eder gibi uzaklaştı. Bu hareket, bir yandan da durumu ve gelişimini hızlıca değerlendirmesini sağladı. Kılıcını bir kez çevirdi ve bıçağın düz kısmıyla adamın eline sertçe vurdu. Bileğini hafifçe eğince bıçağın ucu adamın tenini azıcık kesti.

Ahmak herif hem inatçı hem gururluydu. Kararlı bir adam gibi hızlı hızlı soluyordu ama istediğini alamayacaktı. Raylynn burnundan nefes aldı ve adamınkine zıt bir tempoyla ağzından verdi. Eğer o sesini yükseltecekse, Raylynn alçaltacaktı. Farklı perdeden şarkı söyleyeceklerdi, ta ki Raylynn onun sesini boğana kadar.

Adam kılıcını biraz fazla geniş savurdu, hamleleri ıskaladıkça duyduğu hayal kırıklığı onu iyice beceriksizleştiriyordu. Raylynn, bu hamleden kolaylıkla kaçındı. Şarkı sadece ve sadece Raylynn için akmaya başlamıştı. Artık durdurmaya çalışmak için çok geçti.

Bir beceriksiz saldırı daha. Yine ustalıklı bir savuşturma. Darbeleri darbelerine, vuruşları vuruşlarına denkti.

Raylynn, onu beklediği hatayı yapmaya zorlayana dek rakibinin bu şekilde devam etmesine izin verdi. Boy farklarını kendi avantajına kullanarak öne doğru adım attı. Adam onun yaklaşmasıyla birlikte pozisyonunu yeterince hızlı değiştiremedi ve Raylynn kılıcının ucunu adamın boynuna bastırdı.

“Senin günün değil.” Sırttı ve zil bir kez daha çalana kadar duruşunu bozmadı.

Nefes nefese kalan Raylynn geri adım attı ve elini terden sırlıklam olmuş saçlarının arasından geçirdi. Algılarını tekrar arenaya açtı ve gürültü, zihnine bilgileri akıttı. İzleyiciler, yeni dövüşçünün favorilerine üstün gelmesi karşısında heyecanlananlar ve “kaybetme olasılığı düşük bir bahse” gereğinden fazla para basmış oldukları için sızlananlar arasında ikiye bölünmüş gibi görünüyordu.

İşi bitmişti, ringin kenarına yöneldi.

“Bekle, bekle!” Bahisçi ellerini havaya kaldırarak çıkmasını engelledi. “S-sen kendini düzgün tanıtmadın. Hile yaptın. Sana ödeme yapmam beklenemez.”

“Sana kılıç deneyimim olduğunu ve ringlerde para karşılığında dövüştüğümü söyledim.” Kılıcını kınına soktu. Yorucuydu ama vasıflarıyla ilgili bu konuşmayı ringe girmeden önce de sonra da yapmaya alışkındı, bu ilk değildi. Ne zaman bir favoriye yense hep böyle oluyordu.

Bahisçi kızın söylediklerini düşündü, gerçeği çoğu kişiden daha iyi kavradı. “Peki, ya iki katı ya hiç bahisli bir dövüşe çıkmaya ne dersin? Bunun acemi şansı olmadığını kanıtla.”

Raylynn bunu duyunca kıkırdadı. “Aklında kim var?” Havadan gelen altını reddetmek doğasında yoktu.

Bahisçi, Raylynn'in bir başka ödüllü dövüşçü olduğunu farz ettiği birine, "Allon, buradaki hanımefendiyle dövüşmek ister misin?" diye seslendi.

Adam başını iki yana sallamakla yetinerek reddettiğini bütün salona duyurmaktan kaçındı.

"Limmin?"

Bu aday da, "Nasıl dövüştüğünü gördün mü?" diyerek teklifi zekice geri çevirdi.

"Bu bahse tutuşmak isteyen kimse yok gibi görünüyor." Raylynn omuz silkti. Zaten yeterince kazanmıştı. Özellikle de Prens'in kazancından pay alacaksa.

"Ona ben meydan okuyorum," dedi söz konusu Prens birden.

Raylynn bir elini kalçasına koydu ve kaslı vücudunu ringe doğru kaldırmaya başlayan soyluya boş boş baktı.

"Prensım..."

Raylynn bir elini kaldırarak bahisçiyi susturdu. Kılıcını çekti ve bir bilek hareketiyle havada döndürdü. Bu hareketi Prens'in dudaklarında bir tebessümün belirmesine neden oldu.

"Eğer ben kazanırsam, geçen dövüşten tüm kazandıklarını bana verirsin."

"Ben kazanırsam sen de benim özel muhafızlarıma katılacaksın."

Raylynn kaşlarını kaldırdı. Bunun pek de adil bir takas olmadığını bir yana bırakırsak, Prens'in sözleri ilgisini uyandırmıştı. Birkaç avuç altın, hayat boyu tahta hizmet etmeye eşdeğer değildi. O, bunu herkesten iyi biliyordu. Bu aptal işi bir bahisti.

"Kabul ediyorum." Bahsin aptallığının farkında olması kabul etmesini zorlaştırmamıştı. Kaybetmesinin imkânı yoktu.

BALDAIR

Kadın an itibarıyla daha da ilginçleşmişti.

Su gibi hareket ediyor, çelik gibi sağlam duruyordu. Zarıftı ama onunla ilgili hiçbir şey kırılğan görünmüyordu. Bu Leydi R, Güney Senatosu'ndaki gerçek, unvanlı leydileri az önceki düelloyu savuşturduğu rahatlıkla gölgede bırakırdı. Baldair'in bundan hiç kuşkusu yoktu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Erion sonu gelmez kaygılarını fısıltıyla dile getirmek üzere tırbazanların üzerine yarı yarıya eğilmişti. "Bunun çok da uygun kaçaca—"

"Ben prens değil miyim?" Baldair ona sırttı.

"Evet ama..."

Erion, Baldair'in tepeden bakan tavrına olduğu kadar lafının ikinci kez kesilmesine de kaşlarını çattı. "O zaman neyin uygun kaçıp kaçmayacağına sanırım ben karar veriyorum."

"Bekle bakalım, Erion, kılıcını o kıza saplamaya bu kadar istekliyse Prensimizin yoluna çıkmayalım."

Baldair gürültülü bir kahkaha patlattı. Her durumdan eğlenilecek bir şey çıkarma konusunda Jax'in üstüne yoktu, hem de hiç istenmediği zamanlarda bile. Ki doğruyu söylemek gerekirse bu, uygunsuz şakalarını daha da komik kılıyordu.

“Siz çocuklar tamam mısınız?” dedi kılıç ustası kadın, kelimeleri uzatarak. Üstü pek de kapalı olmayan bu bayağı şaka karşısında sesinde en ufak bir gücenme yoktu. “Ben hiç aranızda girmeyeyim,” diye devam etti dikkatlerini çektiğinde. “Prensizin sizinle takılmaktansa benimle kılıççılık oynamak istiyor diye kıskançlığa kapılmanızı istemem.”

Baldair bu kadının tam ekiplerine göre olduğuna karar verdi. Savaşa giderken sivri bir dili ve ondan da sivri bir kılıcı olan güzel bir kadından daha çok yanında götürmek isteyeceği birini düşünemiyordu. Daha da iyisi, kadın ikisini kullanmayı da çok iyi biliyordu.

“Eh, pozisyonlarımızı alalım mı?” Baldair normalde iki dövüşçünün başlama noktası olan ringin merkezini işaret etti.

“Nasıl istersen.”

“Hayatında hiçbir erkeğin kendi isteklerine göre hareket ettiğini sanmıyorum.” Baldair yıllar içinde sayısız kadın tanımıştı ve hepsinin ortak bir noktası vardı: Onlara daha hiçbir şey vermeden daha fazlası için yalvartabilirdi. Oysa bu kadın belli ki farklıydı. Baldair’in her bakış için çabalamasına neden oluyordu ve bu çaba, ilk kez tattığı bir hazdı.

“Öyle yaptığımı düşünmelerine izin veriyorum.”

“Bundan da şüpheliyim.” Bu yorum bir sırtışa neden oldu. Baldair ring şefine döndü. “Hazırım.”

Adamın belli ki tereddütleri vardı. Baldair omuzlarını dikleştirerek olabildiğince uzun durmaya çalıştı. Görüntüsü karşısında Leydi R’den geldiğine yemin edebileceği kısık sesli kıkırtıyı duymazdan geldi.

Ona neredeyse Jax’in boyuna ve Erion’un kaslarının iki katına erişeceğini vadeden bir büyüme atağı geçirmiş olsa da Baldair hâlâ babasının ayakkabılarını giyen bir çocuk gibi hissediyordu kendini. Vücut yapısı oturmaya başlamıştı ve sesi her zaman birkaç oda öteden yankılanacak kadar gür olmuştu. Ama insanlara hükmetme,

önemli bir konuda gerçekten hükmetme fikrinin ona verdiği rahatsızlığı gizlemek için hâlâ uğraşması gerekiyordu.

İsteksiz ama itaatkâr ring şefi zile döndü.

Baldair dikkatini karşısındaki kadına çevirdi ve kadının görüntüsü sanki çöldeki bir serapmış gibi dalgalandı. Biraz önce güzellik, potansiyel bir yetenek ve gecesini geçirebileceği bir eğlence gördüğü yerde şimdi bir kılıç ustası duruyordu. Etraftaki bütün yüzler, geriye yalnızca ikisi kalana kadar birer birer silinip yok oldu.

Gerilimin kadının kaslarını sarmasını izledi; dizlerini hafifçe büküşünü, ağırlığını parmaklarına verişini. Kadın ona doğru yavaşça yaklaştı, Prens'in gözleri kas liflerinin tek bir kasılışını bile kaçırmadı. Baldair zilin çaldığını duymadı bile. Rakibinin saldıracağını gösteren işaretlerden; bileğindeki tendonların aniden fırlamasından, kılıcındaki tutuşunun sıkışmasından anladı.

Baldair kadının hamlesine —aşağı doğru bir darbe indirecekmiş gibi yapıp ileri doğru saplamaya geçmişti— çok yerinde bir savuşturmaya karşılık verdi. Kadının kılıcının kendi kılıcından sekme yönüne bakarak onun sıradaki hareketini tahmin etmek için kenara çekildi ve neredeyse kadına yandan saldırılabilecekti. Ama kadın onun hamlesi karşısında eğildi ve bir avucuyla yerden güç alarak uzaklaştı.

Yıllar içinde kılıç düellosu hakkındaki pek çok teori öğrenmişti ama hiçbir sözcük Baldair'in gördüğü şeylerle kıyaslanamazdı. Karşı karşıya geldiği her rakibinin bir parçası olan o eşsiz deneyim ve teknik karışımına hiçbir ayak hakimiyeti antrenmanı hazırlayamazdı onu. Bunu başarmasını sağlayacak tek şey gözlerini açık tutması ve karşısındaki kişinin kılıcını savurmasını sağlayan arzusunun ta içini görmesiydi.

Bunu yaptığı sürece, her hamleyi daha yapılmadan öngörebilirdi.

Aynı ritmi tutturdular. Bir bıçak girdabı, birkaç saplama hamlesi, dönüşler ve savrulmalar esnasında neredeyse birbirine değen bedenler ve onları olduklarından daha büyük bir tehlikedeymiş

gibi gösteren kıl payı kurtulmalarla dolu bir heyecan dalgasıydı. Esasında, ikisi de inanılmaz kontrollüydü – Baldair’in kontrollü olmakla övünebileceği birkaç alandan biriydi bu.

Kendi istemediği sürece kılıcı kadına isabet ettirmezdi, hem de kılıcının ağırlığına rağmen. Karşısındaki kadın belli ki yılların deneyiminin getirdiği bir kesinlikle hareket ediyordu, bu yüzden Baldair de hemen hemen onun kadar kendinden emin hissediyordu. Daha önce bu kadın kadar dengi olan bir rakiple nadiren karşılaşmıştı – Prens’e duyduğu göstermelik bir bağlılık yüzünden kendini geride tutmayan ya da dikkat dağıtacak kadar beceriksiz olmayan bir partnerle.

Hoş bir değişiklikti bu.

Bir dönüş sırasında Baldair bir an için onun yüzünü gördü. Alnında boncuk boncuk ter damlaları parıltıyor ve yanaklarından akıyordu. Okyanus rengi gözleri alev alevdi, koyu renkli dudakları nefes nefese kaldığı için aralanmış ve keyifli bir tebessümle kıvrılmıştı.

Prens’in dudakları da bir gülümseyişle yukarı doğru kıvrıldı, ortak bir sır vardı sanki aralarında. Bakışları birbirine kilitlendi ve kadının avucunun ön kolundan yukarı tırmandığını hissettiğinde olan olmuştu.

Kadın gözlerini ve aynı zamanda aklını çalmıştı.

Kılıcının ucunu çenesinin altına, tam da gamzesinin olduğu yere bastırdı. Baldair yutkundu, kadının ona üstün geldiğini aniden fark etmesiyle daha da kendinden geçmişti. Etrafındaki manzarayı bir kez daha idrak etmeye başlarken bilincinin geniş fırça darbeleri arenayı renklendirdi.

Leydi R geri çekilip kılıcını kınına yerleştirdi. Çıkan tek ses, ringe girdiği tarafa doğru ilerleyen kadının botları altında çatırdayan toprak yoldan geliyordu.

Baldair çılgin bir sırtışla ensesini ovuşturdu. Ellerini bir araya getirip hararetli bir şekilde alkışlayarak sessizliği bozdu.

“Tebrikler!” Bir İmparatorluk prensini yenmiş birini alkışlayıp

alkışlamamak konusunda tereddüt eden izleyicileri canlandırmak için sessizliği bozarak onları da katılmaya davet etti. “Bu akşamın galibini tebrik ederim.”

Kadın muzip bir bakış daha attı, saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, başını alayla eğdi ve kazancının olduğu keseyi alarak tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

BALDAIR

Baldair, kadının az önce boşalttığı yere bakmaya devam etti. Ringden çıkıp da arkadaşlarının yanına gitmeden önce birkaç saniye oyalandı. Kadın kelimenin her türlü anlamıyla Baldair'i savunmasız bırakmıştı.

Baldair ona uzatılan maşrapayı aldı; Erion mu uzatmıştı yoksa Jax mi emin değildi. Dirseklerini ringin etrafındaki duvara dayadı ve kadının tekrar orada belirmesini dileyerek bakmaya devam etti.

Nereye gitmişti ki? Öyle bir dövüşçü nerede yaşardı? Nerede antrenman yapıyordu? Bildiklerini nereden öğrenmişti?

Bu sorular zihninde dolanıp duruyor, bu akşam için ayırdığı altının çoğunu kaybettiğinden para kesesindeki şingirtinin eksikliğini dolduruyordu. Maşrapayı ileri geri salladı, artık ısınmış sıvıya ilgisini tamamen kaybetmişti. Peşine düşse onu bulur muydu ki? Yoksa o fırsat çoktan kaçmış mıydı? Kılıç konusunda bu kadar iyi olan bir kadınla, onu yoluna çıkarana o büyük ve belki de biraz zalim gizeme geri kaptırmak için mi karşılaşmıştı?

Baldair nihayet ılık birasından bir yudum aldı, dikkati o kadar dağılmıştı ki tadını içilebilir bulmuştu. Duruma felsefi bir açıdan yaklaşması gerekirse, kadın onu kesinlikle mahvetmişti.

Gözlerinin önünde bir el sallandı. “Baldair, Baldair... Erion, kor-
karım ki onu kaybettik.”

“Onu kendi hâline bırak, ben acıktım.” Arkadaşlarının sözleri
yavaş yavaş anlam kazanmaya başladı başladı.

“Hadi ama, seni sevdalı köpek yavrusu, senin bile bir şeyler
yemen gerek.” Jax kolunu onun omzuna attı ama Baldair hemen
silkindi.

“Sevdalı değilim ben.” Bu fikir karşısında kakhaha attı. Kadın
kesinlikle büyüleyiciydi. Ama aşk mı? Bu hiçbir surette boyun eğ-
mediği bir duyguydu. Kazanılacak pek çok deneyim, tanılacak çok
fazla insan vardı. Aşk, kısıtlanmak ve geleceğini dünyadaki diğer
insanlardan –özellikle kadınlardan– öğrenilecek onca şeyden mah-
rum bırakmak anlamına geliyordu.

“Arzulu mu desek o zaman?” diye netleştirdi Jax kendine has o
kıkırdayışıyla.

“Büyüyor olabilir misiniz yoksa, Prensizim?” Erion uygun unvanı
kullanmıştı ama söylediğinin hiçbir tarafı kulağa saygılı gelmiyor-
du. “Şey olup da... Nasıl demiştin, Jax? Arzulu mu? Buna rağmen
kızın peşinden gitmemen? Seninle gurur duyuyorum.”

“Belki de biraz erken konuşuyorsun,” diye düzeltti Baldair
ukala bir sırtıyla. Kızın peşinden gitmeyi o da düşünmüştü ama
Erion’un ağzından duymak fikrin kulağa daha cazip gelmesine ne-
den olmuştu.

“Baldair..”

“Sadece bir dakika sürecek!” diye seslendi, çoktan arkadaşların-
dan ayrılıp çıkışa doğru yönelmişti.

Toplamda bir dakikadan fazla sürdü. Baldair üç farklı dövüşçü-
ye, mekânın sahibine ve bahişçiye kadını sorduysa da hiçbiri Leydi
R’nin kim olduğunu ya da nereden geldiğini biliyormuş gibi gö-
rünmüyordu. Dahası, bu düellodan önce Kesişim’de kadını gören
olmamıştı; çoğu bunu kadının serserinin teki olmasına bağlıyordu.
Hatta kanun kaçağı olması bile olasıydı.

Morali bozulan Baldair, Jax'in yanına döndüğünde Erion'un hiçbir şey demeden ortadan kaybolduğunu gördü.

Yaslandığı duvardan ayrılan Jax, "Çok acıktığı için önden gitti," diye açıkladı.

"Nereye gitti?" diye sordu Baldair, ellerini ceplerine sokarak.

"Şuraya." Jax düello ringinin aşağısındaki mütevazı işletmenin dışındaki küçük standı işaret etti. "Şu senin Leydi R'den bir iz yok anladığım kadarıyla, ha?"

"O benim değil." *Henüz*, diye ekledi Baldair aklından.

"Henüz." Jax cevaplarken hiç duraksamamıştı. Prens bir an yüksek sesle konuşup konuşmadığını merak etti.

Baldair başını keyifle iki yana salladı. Bu adam dört yıldır, yani Prens, Erion'a arkadaşını kefaletle idamdan kurtarmak için yardımcı olduğundan beri onunla birlikteydi. Teknik olarak tahtın hizmetinde olan Jax'te, Baldair'in gösterdiği onca çabaya rağmen bir türlü köreltemediği bir sertlik vardı. Ama zaman içinde "efendi ve köle" ya da "zoraki müttefik" olmaktansa "arkadaş" olmaya doğru yol almışlardı. Baldair bu süreç boyunca sabırlı ve istikrarlıydı. Hiç kimseden zoraki bir sadakat beklemiyordu. Ya içlerinden gelecekti ya da hiç olmayacaktı.

"Bir gün olacağından da şüpheliyim. Kim bilir nereye gitti? Onu bulmak için nereden başlayacağımı da bilmiyorum..."

"Belki başka bir düello ringine bakabilirsin?" diye önerdi Jax.

Baldair başını iki yana salladı. Bunun bir anlamı yoktu. Onun gibi bir kadın hesaplı hareket ederdi. Ne için dövüştüğünü biliyordu ve muhtemelen şimdiye kadar birkaç kez kazanmıştı. Eğer dikkatli olursa ve kumar oynatanların öfkesini üzerine çekme riskine girmezse, o yeteneğiyle mis gibi geçinip giderdi.

"Peşinden gelen bir Leydi R görmüyorum," diyerek gözlemini paylaştı Erion. Yemek arabasının ışığı altında, elindeki kaşık pilav kâsenin üzerinde öylece kalkalmıştı.

"Gitti, sonsuza dek bir gizem olarak kalacak," diye sızlandı Bal-

dair, bu gerçeğin onu esasında ne kadar büyük bir hayal kırıklığına uğrattığını saklamak için teatrallığı abartarak.

“En iyisi.” Erion yemeğini yemeye devam etti; ara ara ısırma ve çiğneme işlerine bir ara verip diğerlerine laf yetiştirmekten de geri durmadı. Normalde yetiştirilme tarzı yemek yerken konuşmasına müsaade etmiyordu. Bu, esasında herkesin uyması gereken bir görgü kuralıydı ama böylesi mütevazı yerlerde uyguladığında, Erion’un daha da göze çarpmasına neden oluyordu. Sanki dimdik duruşu ve özenle seçtiği kelimeleri yeterli değilmiş gibi. Bu adam Baldair’i varlığıyla bile eğlendirebilirdi. “Onun gibi bir kadına bu-laşmak istemezsin.”

“Kadın tam da cephede ihtiyaç duyacağımız türden biri,” diye ısrar etti Baldair.

“Cephede kime ya da neye ihtiyacımız olacağını henüz sen de bilmiyorsun.”

Erion’un onu iğnelemek gibi bir niyeti yoktu ama yorumu Baldair’i sırtından bıçaklamıştı. Dediği doğrudu; savaşa –gerçek savaşa, insanların öldüğü, koca bir ordunun ona bel bağladığı savaşa– hazırlanmak için ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Hayatında sadece iki insan öldürmüştü ve kılıcı kurbanların iç organlarına girdiği zaman duyduğu o his, bazı geceler ona musallat olmaya devam ediyordu.

Jax, “Bütün o katliamın ortasında bakacak güzel bir şey istediği için onu suçlama,” diye azarladı Erion’u. “Eve yazdığı mektuplarda senin yüzünü anlatacak değil ya.”

Erion’un tepesi atmıştı. Baldair gülerek endişelerini geçiştirdi. Hâlâ zamanı vardı. Güney’deki ana ordunun Doğu ve Batı’dan gelecek olan takviye kuvvetlerle birleşip Kuzey’e ilerlemesine daha iki ay vardı. O zamana kadar, yönetmenin nasıl bir şey olduğunu çözecekti.

Bir şekilde.

Tiz bir ısıklık akşamı delip geçti, ardından başka ısıklar duyuldu. Bundan kısa bir süre sonraysa kadınlı erkekli bir grup yolun aşağı-

sına doğru koşturdu. Üniformalarının ön tarafına İmparatorluk güneşi, arka tarafına Batı'nın yükselen Zümrüdüanka'sı işlenmiş elçiler, kıyafetleri rüzgârda dalgalanarak sesin kaynağına doğru yöneldi.

Baldair, Kesişim muhafızlarının döndüğü köşeye bakarak, "Bu da neydi böyle?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi.

"Öğrenmenin tek yolu var." Jax, Baldair'e öncülük etmesini işaret etti.

"Bekleyin, hayır, daha bitirmedim." Erion üzüntüyle yemeğine baktı.

"Eve döndüğümüzde devam edersin!" diye seslendi Baldair omzunun üzerinden. Erion ve ailesinin, her daim emirlerine amade hizmetkârları bulunurdu. Bu açıdan Le'Dan mülkü kendi içinde bir saray gibiydi.

Baldair, Erion'un tarafından gelen bir homurdanma daha duydu —kesinlikle gerekli olmadığı müddetçe tehlikeye atılmamakla ilgili bir şeydi— ama sözcükleri seçemeyecek kadar uzaklaşmıştı.

Üç kafadar, okullu çocukların karanlık bir cazibeye çekilmesi gibi, farklı heyecan seviyeleriyle muhafızları takip etti. Cinayet mahalli olduğu açıkça belli olan bir noktanın etrafında yarım halka şeklinde dizilmiş yedi kişiyle karşılaştılar. Halktan insanlar daha iyi görebilmek için hızla aradaki boşlukları kapadı.

"O yaptı!" diye bağırdı bir adam, halkanın karşı tarafından işaret ederek.

Baldair gözlerini yüzüstü yatan cesetten sızan kandan ayırarak cesedin başında duran kadına baktı. Saçlarını arkadan örmüş ve ensesinin üzerinde gevşek bir topuz yapmıştı. Ama gözlerini karıştırmak mümkün değildi.

Leydi R.

"Adamı soğukkanlılıkla öldürdü!"

Aynı ringdeki gibi duran kadın, bu ithamlar karşısında hiç istifini bozmadı. Rahat bir tavırla dikiliyordu; eli, eğer kışkırtmaya kalkarlarsa muhafızlara karşılık vereceğini gösterircesine kalçasındaki kılıcıdaydı.

“Bu iddialar doğru mu?” diye sordu muhafızlardan biri, kalabalığın uğultusunu bastırarak.

“Doğru; yani onu öldürdüğüme dair olanlar.” Kadın suçu reddetmekle nefesini boşa harcamamıştı ve gerçeği kabul etmek onu panikletmiş gibi görünmüyordu.

“Onun gibi kadınlara bulaşmak istemezsin demiştim,” diye mırıldandı Erion.

“Onu öldürdüm çünkü benden bir şey çaldı – onu bana iade etmediği ya da nerede olduğunu söylemediği gibi bir de bana saldırdı,” diye bilgilendirdi muhafızları. “Meşru müdafaaydı.”

“Buna dair bir kanıtın var mı?”

“Sözüm dışında yok.” Leydi R, muhafızların ihtiyaç duyması gereken tek teminat buymuş gibi konuşmuştu. Öyle bir tavır vardı ki, Baldair kadının soyağacının bir noktasında soyluluk olup olmadığını merak etti.

“Bu iddiaya tanık olan var mı?”

“Ben adamı öldürdüğünü gördüm!” diye bağırdı bir başkası.

“Onu öldürdüğümü söyledim zaten,” dedi Leydi R bıkkınca iç geçirerek.

“Korkarım ki sorguyu biraz derinleştirebilmek adına sizi muhafız merkezine götürmek zorundayız.”

Baldair olayın tehlikeli bir hâl alışını izledi. Muhafızın ona yaklaşmasıyla birlikte kadının duruşu da belli belirsiz değişti. Ayağını arkaya doğru götürerek dengesini sağlamlaştırdı. Kını, kılıcın kabzasına uyguladığı baskıdan dolayı yana yattı. Muhafızlar onu almayacağına çalışırsa, mücadele etmeden teslim olmayacaktı.

Kazanacaktı da.

“Ben ona kefil olabilirim!” Baldair öne çıktı.

“Ne yapıyorsun?” diye tısladı Erion.

Muhafızların hepsi ona baktı. “İmparatorluk Prensi olarak, ona ben kefil oluyorum.”

“P-prensım.” Kadına doğru ilerlemeye başlamış olan muhafız irkilerek bir ona bir Leydi R’ye baktı. “Siz öyle diyorsanız...”

Baldair hiçbir şey demeyen kadına baktı ve az evvel soğukkanlı bir katili kurtarmamış olduğunu umdu.

“Hadi o zaman, gidin.” Muhafızlar insanları uzaklaştırmaya başladı.

Leydi R ardına dönüp bakmadan yoluna devam etti.

Baldair dağılan kalabalığı yararak geçti, şüpheci bakışları ve kararlarının uyandırdığı kuşkulu fısıldaşmaları göz ardı etti, dedikodu çoktan alevlenmişti. Nihayet diğer tarafa vardığında kılıç ustası birkaç adım önündeydi.

“Bekle!” diye seslendi. Kadın gerçekten de durdu. Baldair o kadar şaşırmişti ki aklındaki dile getirmesi için kadının tek kaşını kaldırarak sabırsızca ona bakması gerekti. “Muhafızlarıma katıl?”

“Düelloda beni yenseydin katılacağımı söylemiştim ama yenedin.” Bu doğrudan bir hayır değildi ve sesindeki eğlenceli tını da devam etmesi için yeterli bir teşvikti.

“Seni az önce bir beladan kurtardım.” Yakınlardan geçen bir kadının attığı bakış, Baldair’in bunu bu kadar yüksek sesle dile getirdiği için pişmanlık duymasına neden oldu.

“Ve bunu, karşılığında özel bir şey almak için pazarlık etmeden yaptın,” dedi bir an düşündükten sonra. “İyi niyetle hareket etmeden önce daha dikkatli olmalısın. Kibar olmaya karar verdin diye sana bir şey borçlu değilim.”

“Prensine daha çok saygı göstermelisin,” dedi Erion, Baldair’e arka çıkarak. Baldair, Batılı soylunun yanında olduğunu bile fark etmemişti.

Kadın kısık sesle mırıldandı. “Bence sen ona hepimize yetecek kadar saygı duyuyorsun.”

Baldair kahkahasına engel olamadı.

“İyi geceler *Prens*im.”

“Bari adını söyle.”

Kadın bir an durup düşündü. “Raylynn,” dedi sonra temkinli bir şekilde.

Raylynn, diye düşündü Baldair, ismi aklında evirip çevirirken.

Güzel bir isimdi ve ona yabancıydı. Daha önce hiç duymadığı bir çayırkuşu şarkısı gibi.

“Le’Dan mülkünde olacağız, Raylynn!” diye bağırdı, uzaklaşan kadının arkasından. “Benimle tekrar dövüş – sadakatini kazanabilmem ve muhafızlarıma katılmanı sağlamam için bana bir şans daha ver!”

Raylynn ne arkasını döndü ne de onu bir cevapla onurlandırdı. Ama Baldair kadının onu duyduğunu omuzlarının sessiz bir kahkahayla sarsılmasından anlamıştı. Bu o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Baldair mülklerine giden yolda Erion’un sızlanışlarını hiç duymadı.